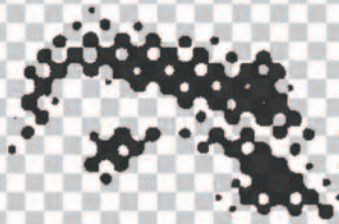

econòmic

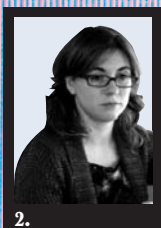

JAUME BARTUMEU i “L’artistocràcia del diner”

1.

OCTUBRE 2007

2.

3.

1. LLUÍS PÉREZ, RESPONSABLE DE TRESORERIA I MERCATS DE CAPITAL.
BANCA PRIVADA D'ANDORRA
2. ESTER PONS, PERIODISTA.
3. XXIX FIRA D'ANDORRA LA VELLA.

Jaume Bartumeu i “l’aristocràcia del diner”

PER ESTER PONS, PERIODISTA

ENTREVISTA A JAUME BARTUMEU

Ja hem superat l'equador de l'actual legislatura i la reforma econòmica que havia de relançar el país encara no ha arribat, si bé és cert que gran part està en tràmit de discussió parlamentària. Estem parlant de la llei de societats, de comptabilitat i d'inversió estrangera. També a l'horitzó s'intueix una reforma fiscal, però el tomb que prendrà no queda massa clar de moment.

Sobre la taula tenim un nou marc econòmic però a la pràctica només tenim un panorama econòmic poc esperançador. Els agents econòmics parlen a través de la Cambra de Comerç de crisi. En canvi, el Govern, amb estudis de Standard & Poors, defensen la teoria de la desacceleració moderada. La Cambra de Comerç considera, per exemple, que l'economia va créixer durant el 2006 l'1% del PIB, en canvi S&P calcula que aquest creixement va ser del 6,4%. Qui té raó?

La situació és complicada i en casos així la política ha d'aportar solucions, per això en aquesta ocasió hem donat veu al líder de l'oposició, de l'Alternativa, del Partit Socialdemòcrata, Jaume Bartumeu.

-Senyor Bartumeu, qui t'ra en aquest cas? La Cambra de Comerç o el Govern i S&P?

La Cambra de comerç te raó en el sentit que fa una lectura adequada de la situació actual, una situació que ens hauria de preocupar a tots però que, dissortadament, ja veiem que no preocupa ni al Ministeri de finances ni al conjunt del Govern d'Andorra. Però els primers que saben si l'economia va bé o no són els empresaris, els hotelers i els comerciants d'Andorra.

-Quin opina de l'estudi S&P?

Sobre la credibilitat de S&P crec que hem d'obrir un gran interrogant. Ja s'ha vist amb tota la crisi financera internacional com des dels Estats Units mateix s'ha posat en qüestió la seriositat d'alguns dels estudis d'algunes de les agències de *rating* i especialment d'aquesta. Però a mi no em correspon avaluar S&P, a mi el que sí em correspon és avaluar i controlar, perquè aquesta

“...els primers que saben si l'economia va bé o no són els empresaris, els hotelers i els comerciants d'Andorra...”

és la missió que m'han donat els electors, el que fa el govern del país. El senyor Mirapeix és una persona que abans d'arribar al Ministeri sempre havia estat vinculada a activitats de l'economia especulativa i no de l'economia productiva i jo crec que li ha quedat un cert esperit de defensar uns plantejaments econòmics i no uns altres. És la segona vegada que surt a intentar esmenar la plana de la Cambra, i surt sobre la base d'uns números absolutament fantasiosos, d'opereta o de parc d'atraccions i no de seriosa i responsable actuació d'un ministre. El senyor Mirapeix no sap en quin país està exercint el càrrec de ministre i només caldria que sortís al carrer a parlar amb comerciants i empresaris. Però també recordo que no fa gaire més d'un any es va permetre dir en seu parlamentària que les empreses que ell qualificava d'ineficaces havien de tancar. Suposo que per a ell ineficaces són aquelles

empreses que no arriben a cultivar la cultura de l'especulació. Jo crec que aquí tenim un problema, el té el país, el té el senyor Pintat per deixar les finances del país en mans de qui les ha deixat, però sobretot el país té un problema i és que hi ha un ministre de finances que viu d'esquena a la realitat dels petits empresaris, del comerç i l'hostaleria d'aquest país.

-Els dos sectors amb més problemes ara mateix són els que fins ara havien estat motors econòmics del país, el comerç i l'hostaleria, és a dir, el turisme.

És preocupant, però d'alguna manera s'està recollint el que s'ha sembrat. Si durant deu anys es fomenta la política d'especulació exagerada del territori, es fomenta un urbanisme caòtic, que jo en dic el "predomini del totxo i el ciment", això té conseqüències. Les famílies catalanes, franceses, belgues i d'altres països que venien al país a l'hivern a esquiar i a l'estiu a passejar

"...Jo crec que aquí tenim un problema, el té el país, el té el senyor Pintat per deixar les finances del país en mans de qui les ha deixat..."

per les muntanyes, quan arriben comencen a fer cua al sortir del túnel d'Envalira i només troben que semàfors, pols i grues. Hem d'entendre que prefereixin anar a altres indrets dels Pirineus. Per això, més enllà de la qüestió meteorològica de l'hivern passat, que no ens ha ajudat, hem d'entendre que hem tingut mala temporada d'estiu. Hem d'entendre que la gent que vol anar a la muntanya a l'estiu vol tranquil·litat i passejar tranquil·lament, busca una muntanya amb unes condicions de naturalesa més o menys preservada. I aquí la política afavorida pel govern ens els últims anys ha estat la contrària.

-Pel que diu, creu que el Govern té gran part de responsabilitat en tot el que està passant.

Jo crec que no gran sinó grandíssima. Una cosa és l'evolució de la situació internacional. Si aquí diem "miri, no anem bé però és que els nostres veïns no van bé", aquí la nostra economia sempre ha estat induïda per la dels

nostres veïns, però si els veïns van raonablement bé i nosaltres anem tan malament ens hem de començar a preguntar què és el que hem fet malament, i jo crec que aquests deu últims anys s'han fet moltes coses malament.

-Com per exemple no modernitzar a temps determinades legislacions.

Crec que hem de constatar que no s'han volgut regular a temps. Aquí el que s'ha volgut d'una manera o d'una altra és afavorir un tipus d'economia que no està vinculada exactament a la creació de riquesa sinó que està més vinculada a l'acumulació de riquesa immediata. En castellà tenen un terme molt gràfic que és el *pelotazo*. Això no genera ni llocs de treball ni genera una economia que s'aguanti, ni tranquil·litat per a les properes generacions. És una roda que un dia o altre s'atura i ara s'està aturant, i jo diria de manera una mica brusca. D'això en patirem tots les conseqüències.

-Al carrer la gent està preocupada, vaja que se'n sent parlar...

La vida a Andorra està a uns nivells d'encariment que no són admissibles: que la gent d'Andorra hagi d'agafar l'autobús o el vehicle particular per anar a fer el mercat vint quilòmetres cap al sud ens hauria de preocupar, no perquè anem a comerciar amb els nostres veïns del sud amb qui hem tingut tradicionalment una bona relació de veïnatge, sinó perquè vol dir que la gent no arriba a final de mes. I això està lligat amb una cosa que fa temps que dic, i és que aquí o fomentem la cohesió social o l'economia tampoc la rellançarem, perquè si la perspectiva de les persones que viuen i treballen aquí és que han d'anar a viure a la Seu o més lluny i que a Andorra només han de venir a treballar i marxar, no crearem teixit social, ans el contrari. Al final, aquestes persones escolaritzaran els fills fora d'Andorra i la gent aquí només hi tindrà una relació purament mercantil, en el pitjor sentit de la paraula, i així no es crea societat ni es fa créixer l'economia.

-En un acte de partit va dir que el cap de Govern, Albert Pintat, ens proposa el diner com a valor. Què va voler dir amb això?

Aquí tots necessitem bens i necessitem diners,

“...La vida a Andorra està a uns nivells d'encariment que no són admissibles...”

“...N'hi ha uns, molt pocs, que cada dia estan més bé i els altres, la gran majoria, que no pugen d'esgraó social...”

“...Si l'Albert Pintat no vol entrar en aquesta dinàmica, i jo ho crec i ho dic que no hi vol entrar, no hi haurà acord...”

però el diner no pot ser un valor. Vull intentar transmetre que el diner és un instrument pel benestar social, però el diner pel diner, el fet d'intentar introduir com a norma de conducta que una persona només és vàlida, només té èxit si acumula molt diner, és una mala manera de crear societat. En tot cas, és un valor que nosaltres no solament no volem sinó que rebutgem i aquí, en aquest país, s'està governant a favor d'una petita minoria, per tant, jo entenc que en perjudici d'una gran majoria de persones que viuen i treballen aquí que són ciutadanes, siguin andorranes o no. S'ha fomentat el que jo en dic aristocràcia del diner, que vol dir que anem a dues andorres, a dues velocitats diferents. N'hi ha uns, molt pocs, que cada dia estan més bé i els altres, la gran majoria, que no pugen d'esgraó social. És el que jo deia fa tres anys: s'ha espatllat l'ascensor social, sembla que tinguem un *descensor* social. La gent marxa perquè quan arriba la jubilació o prejubilació si va venir de fora se n'ha de tornar perquè amb la pensió de misèria que se li paga tampoc no pot viure. Tot això és el que jo en dic l'aristocràcia del diner que ens està trencant la societat.

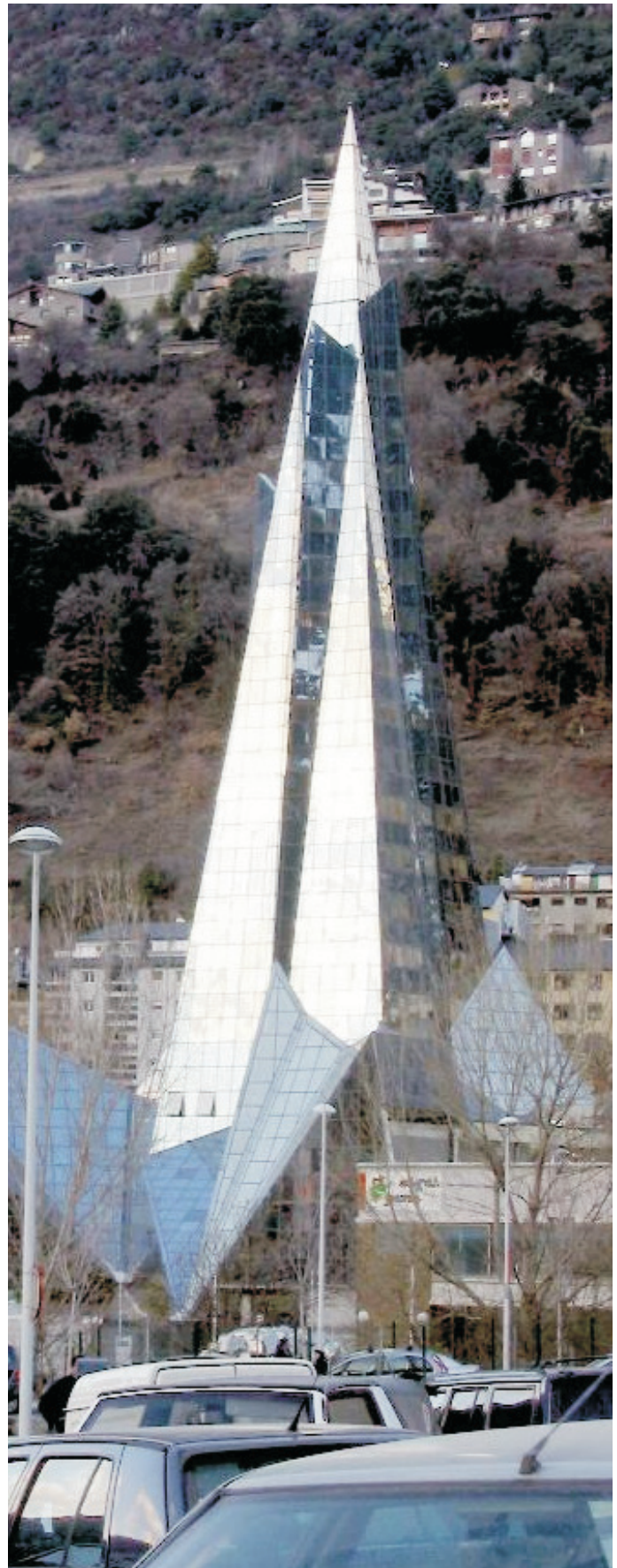
-És aquesta visió de les dues andorres el que els allunyà a vostè i el cap de govern en les converses que des de fa mesos mantenen periòdicament per tal d'arribar a una mena de pacte o acord en matèria fiscal, entre d'altres?

Jo crec que ens distancia això i també que el calendari electoral perjudica el Partit Liberal i l'actual cap de Govern. Qualsevol moviment en el sentit del que el país necessitaria, que és crear un marc tributari que doni confiança tant als treballadors com als empresaris, que permeti comerciar amb Europa sense ser vistos com un paradís fiscal, no convenç o no convencia al seu electorat. Però fins i tot el mateix professor Camdessus ens ho ha aconsellat a tots, i jo no em canso de dir que el senyor Camdessus és un liberal de veritat i que en tot cas no ha estat mai membre del la Internacional Socialista. Nosaltres estem d'acord amb el que diu i qui no hi està d'acord és l'Albert Pintat. Si no sortim de la zona grisa i fem un nou marc tributari sobre els beneficis d'empreses, societats i professionals, difícilment sortirem de la llista

de paradisos fiscals. Si no fem això, difícilment Europa ens veurà com un interlocutor seriós i responsable. Això vol dir més transparència i amb això no vull dir que haguem d'anular el secret bancari, que no ho he dit mai i no ho dic encara avui tampoc. Però cal més transparència i la comptabilitat dels empresaris no pot ser un tabú. Si una empresa vol comerciar amb Europa ha de saber que no només ha de tenir una comptabilitat ordenada, que jo crec que una gran majoria ja la tenen, sinó que no han de convertir-la en una mena de secret d'Estat.

Si no resollem això, no podem anar endavant en cap pacte d'estat. I la situació divendres passat –pel dia 21 de setembre–, quan vaig tenir l'última conversa amb l'Albert Pintat, va quedar prou clara. Si a mi se'm diu en una taula que “primer ens heu de votar la llei d'inversió estrangera i llavors ja veurem si ens podem posar d'acord”, és evident que aquí no es vol un acord polític, no? El senyor Pintat representa menys vots que nosaltres, encara que té dos vots més que nosaltres al consell General, i el senyor Pintat no té majoria i, com li van dir els convidats de la Cambra de Comerç a Ordino, entre ells torno a citar el senyor Camdessus, unes reformes econòmiques que consolidin Andorra com un interlocutor normal per Europa i els nostres veïns més propers han de ser fruit d'un consens molt més ampli que la d'un partit que té la majoria relativa. Si l'Albert Pintat no vol entrar en aquesta dinàmica, i jo ho crec i ho dic que no hi vol entrar, no hi haurà acord. Andorra ja porta dos anys perduts. Si no hi ha acord estem abocats a esperar les properes eleccions, i, en aquest cas, en portarà quatre. És una llàstima per la joventut, pels empresaris i la gent que s'està quedant sense feina.

- Parlant de la llei d'inversions estrangeres, es va entrar a tràmit parlamentari fa més d'un any; des del seu partit i també des del CDA es va demanar que la retiressin per tal de presentar-la amb el consens de totes les forces i el Govern no va voler fer-ho. No obstant, ara està en discussió a la comissió parlamentària, però fa temps que igualment ha quedat aturada. És la demostració de la lamentable situació política en la qual està el Govern del senyor Pintat. Perquè fixi's: nosaltres no vam fer

“Voler fer una reforma que només veuen alguns, poquíssims empresaris, i alguns, no tots, representants del PLA, és equivocar-se. I s’estan equivocant. Si això s’està retardant tant és perquè dins del PLA s’haurien de posar d’acord i encara no n’estan”.

esmenes a l’articulat perquè enteníem que no és una llei que es pugui arreglar sinó que s’ha de retirar. Per tant, no ens podran dir, ni el senyor Pintat ni el senyor Mirapeix, que nosaltres hem posat bastons a les rodes, ni podran acusar-nos d’allargar la tramitació. No hem fet cap esmena i anem a la comissió d’Economia quan se’ns convoca. La comissió d’Economia la presideix un liberal i no es mou perquè el Partit Liberal no sap on vol anar. No saben on van, tot i que estan bojos per arribar-hi. Ells ho tenen parat, segurament perquè no han arribat a un acord amb el CDA + segle 21 perquè els hi voti i aconseguixin aquesta mínima majoria per poder fer passar una llei que no és bona, no és aplicable i que un govern de l’Alternativa retirarà i modificarà a l’endemà de prendre possessió. Això és el que s’hauria d’evitar i és el que hem demanat a Pintat i el seu partit: mireu d’arribar a un acord i de la mateixa manera que vam fer una Constitució que marcava el funcionament de les institucions, hauríem d’arribar a un acord sobre un model econòmic que sigui homologable

amb Europa i que permeti a empresaris i treballadors i sectors polítics a considerar, que és per aquí per on s’ha de créixer i consolidar l’economia andorrana. Voler fer una reforma que només veuen alguns, poquíssims empresaris, i alguns, no tots, representants del PLA, és equivocar-se. I s’estan equivocant. Si això s’està retardant tant és perquè dins del PLA s’haurien de posar d’acord i encara no n’estan.

-Què opina dels preacords que ha signat el Govern amb països europeus per eliminar més endavant la doble imposició?

Això fa riure. De petits se’ns deia que no s’ha de jugar amb les coses de menjar i jo crec que l’Albert Pintat està jugant amb el menjar. Això són declaracions d’intencions que no serveixen estrictament per a res si no és per fer-se una fotografia i penjar-la al portal d’Internet. Ja es va començar el mes de febrer amb acords signats entre el ministre d’Exteriors andorrà i l’espanyol, i aquell acord només diu que

Andorra faci els deures, i no els fa. Aquell dia Espanya es va plantejar si pot haver-hi o no conveni. Doncs bé, després va venir l'acord amb Portugal i l'altre dia amb Luxemburg. Luxemburg és un país que saben on van, que arriben a acords polítics i d'Estat, precisament està governant la Democràcia Cristiana amb coalició amb el Partit Socialdemòcrata i tenen una definició de país que no es posa en qüestió cada vegada que hi ha eleccions. El senyor Pintat i el seu govern ens forcen a plantejar les eleccions del 2009 sobre una base d'alternativa clara de manera de construir o d'enfonsar un país. Senyal que no volen pacte. Jo ho lamento.

-Quin hauria de ser el model de país a seguir?
Més transparència, fet que vol dir un registre de societats mercantils obert, no a l'andorrana; vol dir acord d'associació amb Europa, i no aquest acord de cooperació que no porta enlloc; vol dir que a Andorra no ens dedicarem a fer negocis al límit de la legalitat com les *trafiques*, paraula andorrana, del sucre; vol dir també que els parlamentaris s'han de dedicar a l'activitat de parlamentaris i si tenen activitat professional l'han de poder exercir, però que no han de participar personalment en trafiques com la del sucre perquè la credibilitat de les institucions en general de cara a Europa queda molt entredit; i vol dir que si fem un acord d'associació podrem comerciar i tindrem una imposició i que no ens castigaran les exportacions amb aquestes càrregues derivades del fet que precisament se'ns considera un país a la zona grisa. I em reitero: hem de fer el que ens va dir el senyor Camdessus, que és un senyor que el va contractar el Govern Forné i no nosaltres.

-Què s'ha de fer per sortir de la llista de paradisos fiscals?

Es pot signar el compromís, nosaltres l'haguéssim signat, però nosaltres tenim més credibilitat i l'haguéssim signat perquè acte seguit haguéssim començat a fer els passos necessaris

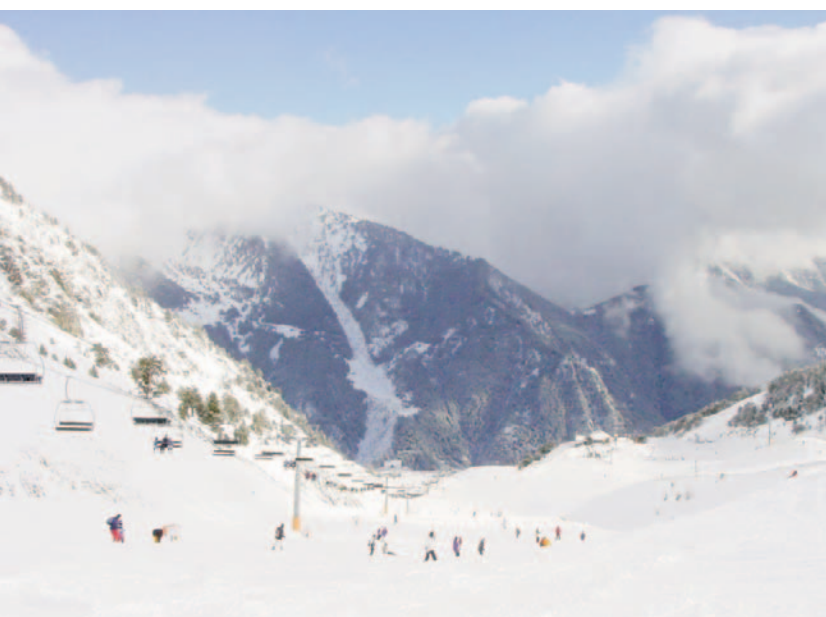
“...I em reitero: hem de fer el que ens va dir el senyor Camdessus, que és un senyor que el va contractar el Govern Forné i no nosaltres...”

per complir amb el que ens demana l'OCDE, que és que no siguem una zona agressiva i que siguem un país col·laborador. Col·laborador no vol dir que haguem d'anular el secret bancari, però vol dir que no només siguem curiosos, que ja ho som, amb l'origen dels diners que arriben a Andorra procedents del blanqueig, sinó que també ho siguem amb els que vénen de defraudar a Hisenda. Si els nostres interlocutors europeus, amb qui volem comerciar i els volem demanar que ens subvencionin obres públiques, ens demanen si al nostre país hi ha diners procedents de defraudacions als seus, els hem de contestar, no hem de fer l'andorrà en el pitjor sentit de la paraula.

-Però no ve gran part del diner precisament de la defraudació d'hisenda a d'altres països?
Si això fos així ens estaríem equivocant de manera de construir el país i hauríem de rectificar -somriu i no es vol pronunciar-. Fixi's que a Suïssa, que en els primers governs liberals després de la Constitució semblava que fos el mirall de tots els nostres desitjos, han començat a canviar radicalment la seva política de viure d'esquena a Europa i ara entenen que Europa no és el problema sinó que és la solució. Això

és el que nosaltres ara estem defensant aquí. Hem de tenir una economia diferenciada, l'hem de preservar, l'hem d'engrandir però hem de decidir si volem ser un paradís fiscal amb tots els ets i uts i anar-nos a la ratlla d'un país absolutament bandejat de l'economia transparent i de la realitat internacional, o si volem ser un país normal, petit, amb unes especificitats que diuen els liberals però també amb unes responsabilitats. Nosaltres estem per aquesta

segona alternativa. Lamento i constato que el PLA està per la primera part i aquí és on es veu que és impossible arribar a qualsevol pacte d'Estat. Perquè volem fer dos països que són totalment diferents i divergents.

-Quina ha de ser la base de l'economia segons aquest segon model que defensen des de l'Alternativa?

Aquest segon model ha de ser el turisme, quan puguem tenir el país sense tantes grues ni tanta pols; el comerç, com a col·laborador evident del turisme. Per tant un comerç que no estigui castigat sinó afavorit. Paral·lelament, un sector serveis important, que va des d'activitats de professionals que puguin des d'Andorra treballar cap a fora en unes condicions de fiscalitat homologable i que no es vegin castigats amb les seves activitats fora d'aquí; i un sector financer fort i seriós com el que tenim, però molt més ben acollit a Europa. Per tant, ja ens va bé el que està fent Suïssa, però hauríem de fer els passos que ha fet Suïssa, després de molts anys de dir que anirem darrera Suïssa resulta que no és que anem darrera Suïssa sinó que anem a la cua del que fa molts anys que Suïssa ja està fent. Així no arribarem mai a l'hora.

-Parli'm del model fiscal que necessitem.

Estem a punt de presentar, ho farem segurament el gener, la nostra proposta fiscal, que és absolutament diferent no solament del sistema actual sinó del que està intentant plantejar el govern liberal. De fet, el que presentarem és la concreció del que ja hi ha al nostre programa i d'allò que haguéssim fet si haguéssim guanyat les eleccions del 2005. És a dir, imposició directa sobre els beneficis de societats mercantils, empresaris i professionals i una unificació de diverses figures embolicades que ha creat l'actual govern de la imposició indirecta. Tot això lligat amb un acord amb Europa que ens permeti resoldre la qüestió del diferencial de preus del nostre comerç en un sentit positiu pels comerciants, és a dir, no podem carregar els comerciants amb l'impost de mercaderies indirectes, més l'IAC, més l'ISI. Això es menja els marges, i els comerciants de l'any 2007, que no són els de l'any 1977, treballen sobre uns

marges petits i per tant hem de treballar sobre una qualitat de veritat sobre les seves prestacions, però també amb un marge. No es pot carregar aquest marge amb aquesta imposició indirecta, per tant l'hem de refundre. El nostre equip tècnic està treballant en això, tenim ja sobre la taula un projecte i crec que ara l'hem de discutir internament. Podrem presentar el projecte lligat amb la segona fase de la nostra proposta europea de l'acord d'associació amb la qual també hi estem treballant.

-Podria avançar-ne alguna cosa?

Aquesta segona fase és veure com realment Europa només ens prendrà en consideració, ens tindrà una atenció i ens voldrà com interlocutors si fem el pas endavant que és l'acord d'associació, o el que els meus companys de la República de San Marino, que estan fent una evolució en el mateix sentit que nosaltres d'acostament a Europa, en diuen la preadhesió. Nosaltres tenim l'acord duaner, però aquest acord no és suficient. Si no ve acompanyat d'altres disposicions té un efecte negatiu quan el marge del diferencial de preus del comerç baixa, com ens ha passat a nosaltres, perquè no n'hi ha prou per continuar tenint un comerç que sigui mínimament atractiu. No podem pretendre que Andorra pugui tornar a ser tant competitiva, que Andorra tingui un producte que a Espanya no hi ha, que ja no és el cas, perquè quan els teníem i els oferíem, o els oferien els nostres pares als clients, era perquè a Espanya no hi eren, perquè Espanya no estava a la Comunitat Europea i hi havia unes pràctiques comercials que ara han saltat pels aires amb la globalització. Aquí no podem pretendre mai més vendre productes a la meitat de preu que els nostres països veïns. Hem de vendre diferencial de qualitat, que la gent que estigui aquí i vingui per anar a Caldea, per anar a esquiar i a passejar a la muntanya, de passada pugui comprar coses a un preu que no sigui més car que al seu país. És això el que hem de fer.

-I amb aquesta conjuntura econòmica, com viuen els treballadors?

Nosaltres, a diferència del plantejament liberal que diu que només es poden fer les reformes socials que el país es pugui permetre, entenem

“...No podem pretendre que Andorra pugui tornar a ser tant competitiva, que Andorra tingui un producte que a Espanya no hi ha, que ja no és el cas, perquè quan els teníem i els oferíem, o els oferien els nostres pares als clients, era perquè a Espanya no hi eren...”

que el país està obligat a fer una escala de salaris a un nivell normal perquè la gent pugui arribar a final de mes, cosa que molta gent, massa gent, no aconsegueix. Això vol dir que s'ha de situar el nivell salarial a uns nivells raonables perquè la gent pugui viure, pugui tenir un habitatge de lloguer o propietat digne, i així tingui uns mínims al·licients a la vida. Ha d'haver-hi un salari social, que l'Estat ha de donar amb escoles, amb hospitals, amb ensenyament, però també l'ha de donar amb unes condicions mínimes de pensions de jubilació. No pot ser que siguem un

país tan meravellós que no tinguem atur però que siguem el primer país en exportació d'aturats; una vegada que les persones es troben en situació de precarietat o absència de feina, i com que molts no són andorrans, els exportem, entre cometes, d'una manera molt poc agradable cap el seu país d'origen, on se'n van a cobrar l'atur. Per tant, cada vegada que sento responsables del govern liberal dient que a Andorra no hi ha atur afirmo que no és veritat, perquè el que fem és exportar-lo.

-Què li semblen doncs les noves polítiques d'immigració destinades a facilitar la mobilitat interna per evitar que la gent hagi de marxar i alhora n'entri de nova?

Tinc molts dubtes, seriosos dubtes, de la voluntat del PLA de fer una política d'immigració lligada no solament a un interès de cohesió social, que hauria de ser la primera de les preocupacions, sinó fins i tot d'acord amb els sectors econòmics que necessiten mà d'obra estacional. Cada vegada que hi ha un canvi de ministre d'Interior, els *lobbys* acudeixen al Ministeri per intentar millorar la seva situació de quotes. Potser hem de fer un replantejament global i si volem apostar per la qualitat no és l'opció més adequada buscar treballadors temporers que malviuen en habitatges que ratllen la insalubritat i per tant, quan van a treballar, no poden donar aquesta atenció al client que es correspondria amb l'excel·lència que estem venent. No donem l'excel·lència que estem venent i per això cada vegada vénen menys turistes de qualitat. No som el país de qualitat que volem ser des de l'Alternativa, i és evident que dissortadament no som el país de qualitat que pretenen que som.

-Amb tot això encara no hem parlat de l'Andorra 2020.

Una mica ho és tot, no? L'Andorra 2020 no s'ho creuen ni ells. Aquests són els problemes de l'Andorra del 2007, del 2008 i del 2009. A la gent el que passarà el 2020 els preocupa, sobretot als pares de família, però no arribarem a l'Andorra del 2020 que ens venen amb el que s'està fent el 2007. Si seguim així hi arribarem amb unes condicions molt penoses.

L'Andorra 2020 és un treball de disseny d'una auditoria internacional que ha costat un milió d'euros que encara s'estan pagant, però no hi ha res de concret. ■

